

Tussen Flie en Lauwers

Molkwerums laatste visser zei de zee vaarwel

In het wachtkamertje van het gemeentehuis te Koudum hangt een plattegrond van Molkwerum, zoals 't een paar eeuwen geleden heeft moeten zijn. Een flink dorp met een wirwar van straten en steegjes. Aan de zeekant lag een haventje....

Het tegenwoordige Molkwerum geeft zelfs geen vage voorstelling meer van dit alles. De nauwe straatjes zijn zo goed als verdwenen, de bruggetjes werden geliquideerd of aangepast aan de moderne eisen en het havenkje verzandde. De zee liet het dorp in de steek en het moest dezelfde weg bewandelen als z'n burens Hindeloopen en Staveren. Voor de bedrijvigheid en de spanning van de scheepvaart kwam de zelfgenoegzame rust van het boerenbedrijf. Een degeneratie voor hen, die de harteklop van het water nog hebben gevoeld, een doodsimplpe zaak voor anderen, die zich nauwelijks het grote verleden realiseren.

Met de scheepvaart verkwijnde ook de visserij. Eertijds voer een flinke vloot (achtentwintig schepen?) jaar in jaar uit ter haring- en ansjovisvangst. Toen kwam de Afsluitdijk. De Zuiderzee werd een IJselmeer en de vissersvloten krompen in tot een schaduw van wat ze eens waren. Vooral die van Molkwerum had het zwaar te verduren. Een aantal jongeren zocht een baantje aan wal, de oudsten kregen een bescheiden pensioentje en slechts één visser bleef het water trouw. Auke Zeldenrust wild volhouden zo lang hij kon. En hij heeft volgehouden, ondanks de tegenslagen, die hem niet werden bespaard. De haven werd zo ondiep, dat z'n zeewaardig schip niet meer kon binnen vallen, ziekte kwam een woordje meespreken en de nieuwe inpolderingen betekenden opnieuw een drastische beperking van het toch al sterk geslonken aantal vergunningen. Dit laatste deed de zoon van Zeldenrust, die jaren achtereen met vader was opgetrokken, besluiten een baantje aan wal te zoeken. Het besluit is gevallen. De rails zullen in de rest van z'n leven de functie van het water overnemen.... De oude visser bleef alleen achter. Zijn gezondheid werd er niet beter op en het ingrijpende advies van de dokter kon niet uitblijven. Zwaar werk zou in het vervolg moeten blijven

Auke Zeldenrust bij het verzande Molkwerumer haventje.

liggen. Nóg beter was het de zee en de visserij voorgoed vaarwel te zeggen.

Zo komt het, dat Molkwerum ook zijn laatste visser moet missen. Een afscheid, dat vooral de heer Zeldenrust zelf heel zwaar valt. Een levenlang heeft het water hem brood gegeven. Vaak zonder boter, soms met beleg. Maar altijd was het er, en dat stemt dankbaar. Dankbaar tegenover een zee, die het hem heus niet gemakkelijk heeft gemaakt.

Voor Molkwerum is de omwenteling een voldongen feit geworden. De veeteelt is nu de enige bestaansfactor en de hoop op uitbreiding van het dorp werd naar het rijk der illusies verwezen. De veehouderij heeft immers steeds minder personeel nodig, en waar is de kans op nieuwe industrieën?

Natuurhistorie geopend in

Tweede in Friesland

Tijdens een intieme bijeenkomst in hotel „De Posthoorn” is Zaterdagmiddag het Natuurhistorisch Museum „Natuur en Gea” te Dokkum, ingericht in de voormalige soepkokerij in de Oudemanssteeg, op eenvoudige wijze geopend.

De openingsbijeenkomst werd bijgewoond door burgemeester S. v. Tuinen en wethouder P. O. Brouwer, de heren G. Bosch en Th. Groendijk, secretaris-conservator en penningmeester van het Natuurhistorisch Museum te Leeuwarden, de directeur van gemeentewerken van Dokkum, de heer S. Adema, bestuursleden van vogelwachten uit de omgeving van Dokkum en enkele anderen. Ze werden allen welkom geheten door de voorzitter van het Natuurhistorisch Museum te Dokkum, de heer